Bhagwan Sri Rajneesh – OSHO (1931-1990)

Manipulator de suflete sau metafizician genial? A alimentat în numeroase reprize cronicile spiritual mondene ale presei de senzație, mult mai interesată de a-şi mări tirajul decât de a oferi informații fondate şi autentice. El este maestrul neo-tantric! Ascetul cu şaptezeci de Rolls Royce-uri e tot el! Dar, dincolo de aparențe şi polemici inutile, cine este Bhagwan Sri Rajneesh? Acest maestru spiritual s-a născut pe 11 septembrie 1931 la Kuchwara, un sătuc în centrul Indiei. Este primul născut dintr-o familie cu 12 copii, tatăl lui fiind negustor, de religie jainistă. Încă din anii copilăriei şi adolescenței sale petrecute în India, Osho se dovedi un spirit independent şi rebel, care se opunea acceptării tradițiilor sociale, politice şi religioase ale lumii în care trăia, fiind orientat către experimentarea proprie a Adevărului şi nu către dobândirea de cunoştințe pur intelectuale.

La vârsta de 21 de ani, pe data de 21 martie 1953, a atins starea de iluminare. După acest eveniment extraordinar, el se autodefinea astfel: „Nu mai doresc şi nu mai caut nimic. Existența şi-a deschis porțile pentru mine. Nu mai pot spune că aparțin existenței pentru că acum sunt, de fapt, părticică din ea. Când o floare înfloreşte, eu înfloresc odată cu ea. Când Soarele răsare, eu răsar odată cu el. Ego-ul, care face ca oamenii să se simtă individualități separate, nu mai există. Trupul meu este o părticică din natură, ființa mea este o parte din întreg, Eu nu mai sunt o entitate separată."

Osho a absolvit studiile de filozofie la Universitatea din Sagar, cu cea mai mare medie. După nouă ani de profesorat în filozofie la Universitatea din Jabalpur, a început să țină conferințe în întreaga Indie despre religie, lovind în concepțiile, tradițiile şi prejudecățile societății indiene, provocându-i pe liderii religioşi la discuții publice. În întreaga sa activitate spirituală, Osho a vorbit discipolilor săi despre toate nivelurile conştiinței umane şi despre toate sistemele filozofice şi toate religiile. De la Sigmund Freud la Chuang Tzu, de la George Gurdjieff la Gautama Buddha, de la Iisus Christos la Rabindranath Tagore... el a urmărit să extragă esența tuturor acestor învățături, străduindu-se să le ofere cât mai pe înțelesul omului modern, bazându-se nu pe o înțelegere intelectuală, ci pe propria sa experiență spirituală. El nu aparține niciunei tradiții. *Eu sunt începutul unei noi conştiințe religioase,* spunea Osho. *Vă rog să nu-mi legați învățătura de vreo religie a trecutului.*

Discuțiile pe care le-a avut cu discipolii săi din întreaga lume au fost publicate în mai mult de 650 de volume şi au fost traduse în 30 de limbi. El spunea: „Mesajul meu nu este o doctrină, o filozofie. Mesajul meu este o alchimie, o ştiință a transformării, aşa că numai cei care-mi vor permite să le distrug ființa ignorantă şi limitată pentru a putea renaşte spiritual – numai aceşti oameni curajoşi să vină să mă asculte, deoarece pentru ceilalți, ce voi spune eu va fi foarte periculos. Ascultându-mă, faceți primul pas către renaşterea spirituală. Nu este o filozofie la adăpostul căreia să vă simțiți mai în siguranță. Nu este o doctrină în care să vă găsiți consolarea. Mesajul meu nu e o simplă comunicare verbală. E mult mai periculos. E moarte şi renaştere spirituală."

În martie 1974, Osho părăseşte Bombay-ul, pentru a se stabili la Poona. Grupul de discipoli ce l-au însoțit pun bazele unui ashram situat în zona parcului Koregon. Acest ashram s-a dezvoltat foarte mult în anii care au urmat, mii de occidentali fascinați de discursurile lui Osho perindându-se pe aici.

În 1981, la insistențele discipolilor săi occidentali, părăseşte India pentru a se stabili în SUA unde, în statul Oregon, înființează Rajneeshpouram (oraşul lui Rajneesh). Mesajul său a avut mare succes în rândul occidentalilor pentru că el n-a impus nicio disciplină, n-a cerut niciun

efort personal explicând că omul este o ființă perfectă şi că nu trebuie decât aici şi acum să devină conştientă de aceasta.
„Maestrul spiritual – spunea Osho – nu trebuie să aibă atitudini autoritare. Un maestru vine doar ca să ajute. El e prezent doar pentru a arăta calea. Şi această cale nu trebuie indicată în funcție de un sistem rigid. Calea trebuie indicată în funcție de fiecare individ în parte. Un maestru te ascultă, te observă, te învăluie cu dragostea sa şi te ajută să devii tu însuți." În loc de a convinge bărbații şi femeile să se izoleze în mănăstiri pentru a medita, el susținea că plăcerea şi fericirea pe care ți-o oferă această lume, trăite plenar şi integrate divin, te pot conduce spre cunoaşterea de sine, fapt pentru care a urmărit să-i facă pe oameni să-şi trezească libertatea interioară, să învețe să trăiască din plin prezentul. Devenit indezirabil pentru autoritățile americane la sfârşitul anilor '80, se reîntoarce în India, la Poona, moment din care nu va mai fi văzut în public în afara zilelor sale de naştere.
Osho şi-a părăsit trupul pe 19 ianuarie 1990. Cu câteva săptămâni înainte de moartea sa, a fost întrebat ce se va întâmpla cu tot ceea ce a dăruit el din punct de vedere spiritual după ce nu va mai fi. El a spus: „Încrederea mea în existență este absolută. Dacă există măcar un adevăr în ceea ce spun, acela va supraviețui. Cei care vor rămâne interesați de munca mea vor conduce în continuare torța, dar fără să impună aceste adevăruri celorlalți. Eu voi rămâne întotdeauna sursă de inspirație, de lumină pentru discipolii mei şi sunt sigur că vor simți asta şi după ce eu nu voi mai fi. Doresc ca ei să-mi dezvolte munca şi să emane în jurul lor dragoste, puritate, înțelepciune, luciditate, calități care nu sunt monopolul nimănui, care nu sunt dependente de nici un sistem filozofic sau religios. Doresc ca oamenii să devină propriii lor stăpâni, să nu mai fie dominați şi controlați de alte persoane."
Comunitatea care s-a dezvoltat în jurul lui există şi acum în Poona, India, aici adunându-se în fiecare an mii de discipoli din toate colțurile lumii pentru a participa la activitatea culturală şi spirituală inițiată de Osho, urmărind să descopere picătura divină din ființele lor.

Fragment din **Minienciclopedia înțelepților – sec. XIX-XX**, de Angela Mayer, Ed. RAM, 1995

= = = =

Cazul OSHO – episodul 1

Atacurile din presă

"Există oameni care sunt cu înverşunare împotriva mea. Nu m-au văzut vreodată, nu au citit nici o carte de-a mea, nu m-au ascultat niciodată, nu ştiu ce fac şi totuşi sunt cu înverşunare împotriva mea. Uneori este surprinzător. Chiar şi pentru a fi împotrivă trebuie ca mai întâi să fii aproape, să cunoşti, să priveşti, să observi. Ei nu m-au văzut vreodată. Dacă ne-am întâlni pe stradă ar trece pe lângă mine deşi mă urăsc de moarte.(...)Este un fenomen extrem de rar că sunt condamnat de creştini, hinduşi, mahomedani, jainişti, evrei, de toată lumea. Sunt condamnat de aşa zişii religioşi, de politicieni, de jurnalişti, de oamenii de cultură, de scriitori, de critici, de toţi cei care fac parte din CONSPIRAŢIA ÎMPOTRIVA OMULUI". (Osho, Autobiografie)

Bhagwan Sri Rajneesh, cunoscut mai ales sub numele de Osho, este un maestru spiritual indian contemporan (1931-1990), deopotrivă cunoscut prin lucrările sale şi apreciat de foarte mulţi oameni, şi virulent criticat şi atacat de presă şi autorităţi. Ceea ce este specific şi definitoriu pentru învăţăturile spirituale propagate de Osho este distrugerea condiţionărilor mentale. O foarte importantă latură a mesajului său se referă la faptul că practica spirituală şi evoluţia spirituală nu necesită fuga sau ieşirea din lume prin izolare, şi nu necesită nici măcar abstinenţa sexuală. În acest articol vom arăta faptul că ceea ce s-a petrecut cu Osho se înscrie în tipologia clasică a atacurilor împotriva mişcărilor spirituale şi a maeştrilor spirituali contemporani.

Ce a scris presa despre Osho

Probabil că nu o să vă surprindă că încă din timpul activităţii din India, Osho a fost numit de presă: *Gurul oamenilor bogaţi, Gurul Rolls-Royce-urilor, Gurul sexului liber....* Aceleaşi calomnii legate de sexualitate, prostituţie, spălare de creier, averi uriaşe, manipulare, control absolut asupra discipolilor. Cum nu este nimic nou sub soare, avem de-a face cu aceleaşi fotografii trucate, cu aceleaşi minciuni, exagerări şi aceeaşi înverşunare din partea unor oameni care nu intraseră niciodată în Poona Ashram sau nu vorbiseră cu Osho, dar vorbeau despre el de parcă ar fi cunoscut totul în cele mai mici detalii.
A izbucnit un mare scandal în presă când Eva Renzi, o actriţă germană care a vizitat Poona Ashram, a organizat o conferinţă de presă chiar pe aeroportul din Bombay în care a declarat că a fost bătută, violată şi dacă nu ar fi fugit ar fi fost omorâtă de Osho şi oamenii lui. Ceea ce însă nu a relatat presa era faptul că această actriţă se află într-o etapă descendentă a carierei şi s-a folosit de popularitatea lui Osho pentru a reintra în atenţia presei. Şi a reuşit să îşi recâştige celebritatea pierdută cu aceste minciuni scornite de o minte bolnavă. Nici măcar soţul ei n-a crezut-o, din moment ce i-a scris lui Osho o scrisoare, în care îi spunea că, întoarsă acasă, ea continuă să povestească în fiecare zi noi şi noi versiuni ale evenimentelor din India şi că el personal nu credea o iotă din spusele ei.

Ce scrie Osho despre calomniile din presă

"Aşa funcţionează mintea. Dacă ceva este scris, oamenii îl cred imediat. Cuvântul scris sau tipărit are o putere hipnotică. Dacă ceva este împotriva scripturilor, veniţi imediat la mine şi îmi spuneţi că nu e scris în Biblie, ca şi cum scriind ceva, acel lucru devine adevărat. Şi dacă nu este scris în Biblie, ce? Înseamnă doar că nu e scris în Biblie. Biblia poate fi completată,

scrieți-l voi! La fel este şi cu ziarele. *Oamenii cred toate prostiile scrise de ziare, gândind că dacă e scris, trebuie să fie adevărat.*
Zilele trecute citeam un ziar german. Scria acolo că am două soții, una indiancă, cealaltă occidentală. Părea foarte real, din moment ce eu vorbesc adesea despre apropierea Orientului şi Occidentului. Cel mai uimitor era că în fotografia aleasă pentru a le ilustra pe cele două soții ale mele, una dintre ele era… Shiva. Shiva are părul lung, iar poza e luată din spate, deci trebuie să fi fost soția mea indiancă. Un alt ziar scria că eu zbor cu elicopterul. Eu, care nu mi-am părăsit până acum camera. E adevărat, zbor uneori, dar fără elicopter. Am mai descoperit tot aici că nu mănânc decât ouă, carne şi raci! În altă parte, un reporter relatează că a venit la ashram devreme dimineața la ora 5:30. A bătut la uşă şi i-a deschis o *femeie goală* care l-a îmbrățişat şi a i-a dat un fruct dintr-un pom, care semăna cu un măr, spunându-i: "Mănâncă, îți va revigora energia sexuală". Veți fi surprinşi, dar după ce acest articol a apărut, oamenii au început să îmi trimită scrisori. Cineva din Austria mi-a scris: "Am 60 de ani şi o nevastă tânără. Te rog, Osho, ajută-mă, vreau să vin în India să îmi dai şi mie din acel fruct".
Ce lucruri ciudate spun şi cred unii despre mine. Nu numai în India, ci şi peste tot în lume. Chiar ieri am citit un articol publicat la Londra. Se spunea acolo că *spăl creierul oamenilor* şi când au creierul cu totul spălat *îi trimit pe bărbați să facă munci ilegale şi pe femei să se prostitueze*. Aşa că feriți-vă, cel care scrie acest articol ştie exact ce fac eu! Ieri am primi veşti din Bombay. Un sannyasin dăduse peste nişte fotografii într-un studio şi în ele era cineva care semăna foarte bine cu mine la o primă privire. Dacă te uitai mai atent, vedeai că există doar anumite similarități. Am aflat că îl plătiseră pe acel bărbat să stea dezbrăcat printre femei goale şi îl fotografiaseră pentru a publica imaginile în întreaga lume. Excelentă idee! Chiar au imaginație. Aşa fac de fiecare dată. Şi nu spun că o fac cu rea intenție. Poate se gândesc că aduc un mare serviciu umanității pentru că îi avertizează pe oameni asupra pericolului pe care eu îl reprezint".
Un jurnalist binecunoscut de la un ziar german, *Stern Magazine*, a venit la Poona Ashram pentru a scrie din interior un reportaj. A rămas timp de mai multe săptămâni şi s-a bucurat de meditații şi conferințe, astfel că a adunat foarte mult material. S-a întors în Germania, bucuros că va putea scrie un articol de mare succes, care va răsturna tot ceea ce se ştia până atunci despre Osho. Dovada era chiar el, care locuise acolo timp de 3 săptămâni şi văzuse totul cu ochii lui. Spre marea lui uimire, colegii i-au spus că e hipnotizat, că e alt om, că nu mai ştie ce face şi că are creierul spălat! Deşi s-a luptat din răsputeri ca articolul să fie publicat aşa cum îl scrisese, doar o şesime din el a rămas aşa cum era, restul fiind complet distorsionat de cei de la ziar, care nu fuseseră în viața lor la Poona Ashram, nu aveau de unde şti cum stau lucrurile, dar erau convinşi că ei ştiu cel mai bine despre ce era vorba.

Răspunsul dat de Osho la apelativul *Gurul oamenilor bogați*

"Da, sunt un guru al oamenilor bogați, pentru că doar cei bogați vin la mine. Când vin aici, au un serviciu bun, o casă, maşină şi tot ce şi-au dorit. Şi deodată îşi dau seama că nimic din toate astea nu îi împlineşte. Atunci începe căutarea lui Dumnezeu... Veniți la mine pentru că sunteți frustrați de banii voştri, de succesul vostru, de viața voastră. De-abia când nevoile corpului vostru sunt împlinite apar nevoile psihologice. Când şi acestea sunt împlinite, dar golul interior persistă, sunt resimțite nevoile spirituale: nevoia de a medita, dorința de a te ruga, foamea de Dumnezeu şi de Adevăr".

Răspunsul dat de Osho la apelativul *Gurul Rolls-Royce-urilor*

Când şi-a cumpărat primul Rolls-Royce, maşină despre care se ştie că este printre cele mai rezistente şi mai performante în lume, toată lumea s-a năpustit asupra lui Osho, acuzându-l că un asemenea comportament este dubios pentru o persoană cu o activitate spirituală. În

viziunea lor, există o totală incompatibilitate între spiritualitate şi bunăstarea materială. Iată ce a spus Osho:

"Am lucrat în India timp de 20 de ani. Mii de oameni s-au transformat, milioane au ascultat conferinţele mele şi încă şi mai mulţi au citit ceea ce am scris. *Times of India*, cel mai mare ziar din India şi totodată cel mai britanic şi conservator, nu a publicat în tot acest timp nici măcar un articol despre mine sau despre activitatea mea. În ziua în care am cumpărat o maşină, a apărut un articol mare... despre maşină, nu despre mine! Ce fel de oameni sunt aceştia? Nu-i interesează de mine, de meditaţii, de oamenii care vin aici, habar n-au ce se petrece aici, dar se interesează de o maşină. Au venit mai mulţi şi au întrebat: "Putem vedea maşina?". Li s-a răspuns: "Veniţi la conferinţa de dimineaţă şi apoi puteţi vedea şi maşina" aşa că a trebuit, sărmanii de ei, să asculte conferinţa de 90 de minute doar pentru a vedea maşina!... După ei, dacă cineva vrea să devină sfânt, trebuie să trăiască în sărăcie totală. Este ca un fel de masochism. Cu cât cineva se torturează mai tare, cu atât oamenii se gândesc că e mai spiritual. Unii vin aici şi spun: "Ce rost are un ashram atât de mare?" Şi-ar dori să fie ceva murdar, sărăcăcios, pentru că aşa trebuie în viziunea lor să fie un ashram. Nu pot concepe că ashramul poate fi curat, frumos, confortabil. Mi s-a spus că sunt ipocrit pentru că trăiesc într-o casă frumoasă, mă deplasez cu o maşină bună, trăiesc ca un rege. Ar trebui să înţelegeţi ce înseamnă ipocrizie. Trăiesc conform cu ceea ce îi învăţ pe ceilalţi: să trăiască cât mai frumos şi să aleagă calitatea. Aţi putea să îl numiţi ipocrit pe preşedintele acestei ţări (India) care, deşi propovăduieşte concepţia lui Gandhi şi non violenţa, continuă să mănânce carne".

Răspunsul dat de Osho la apelativul *Gurul sexului liber*

"Nu am cum să fiu un guru al sexului pentru că prin conferinţele şi cărţile mele m-am străduit să îi învăţ pe oameni să îşi transforme energia sexuală în energie spirituală. Sunt împotriva reprimării energiei sexuale, pentru că reprimând-o, şansa de creştere spirituală este anulată. Oamenii care au venit la mine au devenit din ce în ce mai puţin sexuali şi din ce în ce mai spirituali. Dacă vreţi să mă numiţi cumva, **numiţi-mă gurul anti-sex**".

Cazul OSHO - episodul 2

Osho, arestat abuziv în S.U.A. Colegii de celulă şi tot personalul închisorii îi devin discipoli.

Când a ajuns în S.U.A. în 1981, Osho (Bhagwan Shree Rajneesh) nu se afla la începutul activităţii sale de trezire şi elevare a conştiinţelor. Ţinuse deja multe conferinţe în India pe diferite subiecte de spiritualitate, inclusiv despre integrarea sexualităţii în spiritualitate. La Poona Ashram (centrul înfiinţat de el în India) veneau în fiecare an tot mai mulţi europeni şi americani aflaţi în căutare de Sine, dar şi foarte mulţi psihologi, psihoterapeuţi şi medici care se întorceau apoi în ţările lor şi aplicau cele învăţate în procesul de vindecare al pacienţilor cu care lucrau. În scurtă vreme, Poona Ashram şi-a câştigat reputaţia celui mai bun centru de terapie şi creştere personală din epocă.
Încă din India, Osho a propagat concepţia tantrică conform căreia angrenarea pe calea spirituală nu implică deloc renunţarea la lume. Osho spunea că nu la lumea materială este necesar să renunţăm, ci la trecut şi la condiţionările acestuia, la sistemul de convingeri greşite care ne înlănţuie şi pe care fiecare generaţie îl impune celor următoare. E uşor să ne dăm seama că o concepţie eliberatoare a conştiinţelor, propagată de Osho, nu a fost deloc privită cu ochi buni de cei ce se străduiau (şi se străduiesc şi acum) să menţină un sistem de condiţionare a fiinţelor umane pentru a-i face mai uşor de controlat şi de manipulat. Deja activitatea lui din India era mult persecutată (au existat situaţii în care discipolii veniţi din întreaga lume erau

agresați de populație, autoritățile le făceau greutăți în obținerea vizelor). Venirea lui Rajneesh în S.U.A. a încins şi mai mult spiritele. Ajuns în Oregon, el a întemeiat Rajneeshpuram care s-a dezvoltat rapid ca un orăşel prosper de 5.000 de locuitori acolo unde altădată era doar deşert. Atacuri din partea guvernului Reagan nu au întârziat să apară.

Ce au în comun S.U.A. şi Vaticanul?

Preşedinții anteriori lui Reagan, inclusiv Kennedy, păstraseră o distanță considerabilă între guvern şi biserică. În guvernul Reagan toți au privit apropierea bisericii ca pe o necesitate imediată, ca o dovadă de netăgăduit a convingerilor lor anti-comuniste într-o epocă în care Uniunea Sovietică era principalul adversar. Astfel că era necesară o apropiere imediată de Papa Ioan Paul II a preşedintelui proaspăt ales, lucru care a fost facilitat de consilierul pe probleme de securitate Zbigniew Brzezinski, polonez de origine. Şeful C.I.A. a început să se întâlnească tot mai frecvent cu Papa şi îi raporta direct lui Reagan despre aceste întâlniri. Toate acestea au culminat cu vizita în iunie1982 a lui Reagan la Vatican, cu ocazia căreia a avut loc o lungă discuție între patru ochi între el şi Suveranul Pontif.
Am făcut această paranteză pentru a arăta cât de strânsă era colaborarea dintre Papă şi preşedintele S.U.A. Întrucât există mărturii ale mai multor persoane ce atestă că acțiunile declanşate împotriva lui Osho au fost cerute de cardinalul Joseph Ratzinger, şeful Congregației pentru Doctrină şi credință din Vatican şi al doilea om după Papă. Trebuie spus că Osho criticase în repetate rânduri în conferințele sale instituția papală şi vorbise despre faptul că creştinismul de astăzi nu mai are nimic în comun cu Iisus. Din aceste motive Osho era de multă vreme pe lista autorilor interzişi de Vatican, numită *Index Librorum Prohibitorum.*

„Congresul şi Casa Albă sunt interesate de activitățile acestui guru şi de ashramul său"

Acesta este conținutul unei telegrame sosite la Consultatul American din Bombay sub semnătura lui Alexander Haig, prim secretar al SUA, în urma cererii depuse de Osho pentru a obține viză SUA. Este firesc să ne întrebăm de ce erau atât de interesate instituțiile S.U.A. de un om non-violent, care nu făcea altceva decât să îi învețe pe semenii lui cum să facă pentru a se elibera de prejudecăți şi condiționări? Anvergura forțelor puse în mişcare pentru a-l stopa ne arată însă cât de important este pentru cei care guvernează lumea ca oamenii să rămână închistați în aceste condiționări.
Primele presiuni au fost generate de construirea Rajneeshpuram în Wasco County şi de existența unui număr atât de mare de discipoli în zonă, astfel că autoritățile se temeau că **rajneesh-ii** puteau alege majoritatea consiliului local. Toate acțiunile lor, chiar şi cele mai nobile, cum a fost aceea de a oferi locuințe la Rajneeshpuram oamenilor străzii, erau privite ca atacuri şi încercări de a exercita un control tot mai crescut în administrarea regiunii, care putea să scape de sub controlul autorităților.

Strategii, zvonuri şi descindere în forță

În 1985 aveau loc zilnic lungi conferințe telefonice pe tema Osho între Procurorul General al S.U.A. Edwin Meese, Charles Turner, Procurorul pentru Portland, guvernatorul Oregonului, şeful poliției S.U.A. şi şeful F.B.I. Au fost implicate în aceste acțiuni concertate împotriva lui Osho instituții importante ale statului american precum I.N.S. (Immigration and Naturalization Services), F.B.I, C.I.A şi D.E.A. Într-un interviu ulterior, Charles Turner a declarat pe față: „am încercat să utilizăm un proces penal pentru a rezolva ceea ce era în realitate o problemă politică". Lui Edwin Meese (Procuror General şi totodată consilier general pe probleme de siguranță națională) i-a revenit sarcina să găsească un pretext pentru a-l aresta pe Osho. Mai întâi au început să circule tot felul de zvonuri fără nici o dovadă cu privire la acțiuni ilegale şi

extrem de grave ale discipolilor lui Osho şi mai ales ale secretarei lui, Ma Anand Sheela: infestare cu salmonela a unui restaurant, incendiere de proprietăți, interceptare de convorbiri şi tentativă de omor. Osho a invitat autoritățile să investigheze comunitatea, pentru a demonstra că aceste acuzații sunt false, însă nu exista nici un interes în acest sens. În timpul Festivalului de vară din 1985, la o conferință de presă, Osho a atins probleme atât de delicate, încât s-a luat decizia că trebuia stopat imediat. În octombrie soldații Gărzilor Naționale şi echipele speciale Swat au înconjurat zona pentru "a-l lua în custodie" pe Osho. Au fost trimise elicoptere, din care au fost lansați direct în apă scafandri aparținând trupelor speciale pentru a-i lua prin surprindere pe cei de la Rajneeshpuram. (Da! Şi cei de la Rajneeshpuram au trecut prin experiența descinderilor în forță ale luptătorilor mascați acum mai bine de 20 de ani), dar Osho nici măcar nu se afla acolo! El plecase spre o stațiune montană însoțit de mai mulți discipoli.

Osho este arestat, fără mandat

Pe 28 octombrie, avionul cu care călătorea Osho aterizează la Charlotte în Carolina de Nord pentru a se realimenta. Acolo, el şi cei 6 însoțitori ai săi sunt arestați fără a li se prezenta nici un mandat. Iată ce povesteşte chiar Osho: "Câtă laşitate să arestezi un om care nu avea decât hainele de pe el sub amenințarea a 12 soldați înarmați. I-am întrebat dacă ştiu ce fac: nu aveau nici un mandat, nu ştiau de ce mă arestează şi atunci au început să strige la mine. Le-am spus: "Nu e nevoie să strigați. Spuneți-mi doar pentru ce mă arestați" şi n-au spus nimic. Mi-au pus cătuşele. Le-am spus atunci: "Nu sunt un criminal şi nimeni nu m-a mai tratat aşa. Vin de bună voie cu voi unde doriți iar dacă vreți să mă întorc în Oregon, mă întorc în Oregon, dar vreau să ştiu care este motivul".
S-a aflat mai târziu că Procurorul General al S.U.A. a cerut Gărzii Naționale să mă aresteze şi ei s-au mirat: „Fără nici o dovadă, fără nici un ordin al Curții de Justiție nu putem să facem asta". Procurorul general E. Meese (care ulterior a fost acuzat de multe crime şi a trebuit în final să se retragă din funcție), a cerut chiar comandantului şef al armatei să mă aresteze şi acesta a râs spunându-i că niciodată în istorie nu s-a pomenit să trimiți o armată împotriva unui singur om. Şi nu e numai atât, i-a mai spus şeful armatei, nu aveți nici o probă! De ce nu cereți înainte unui tribunal să emită un mandat de arestare? Nu au făcut însă nici un demers de acest gen. Şi când am fost arestat de 12 oameni cu arme încărcate am întrebat: Unde este mandatul? Nu aveau nici un mandat. Aveau doar o bucată de hârtie cu câteva nume scrise pe ea şi le-am spus : „Acestea nu sunt numele persoanelor pe care le arestați. Puteți vedea paşapoartele noastre". Erau şase sannyasini cu mine, niciunul din numele lor nu era pe acea hârtie. Nici atunci nu au vrut să audă nimic.
Am fost arestat cu cătuşe la mâini, un lanț la mijloc şi lanțuri la picioare. Nici nu puteam să merg. Şi se temeau că aş puteau să îmi ridic mâinile astfel că mi-au mai pus un lanț care unea cătuşele cu lanțul de la mijloc, ca să nu-mi mai pot mişca mâinile. Au condus nebuneşte prin oraş, pentru că erau fotografi peste tot şi dacă aceştia ar fi văzut că mă arestaseră fără mandat, toate poveştile lor despre democrație ar fi părut un non-sens. Şeriful care stătea pe scaunul din față al maşinii care mă ducea în închisoare mi-a spus: „Acolo vei fi protejat în totalitate". I-am răspuns: „Dacă a fi încătuşat cu lanțuri înseamnă protecție, atunci de ce nu îl protejezi aşa pe preşedinte sau pe guvernatori, pentru că viețile lor sunt într-un pericol continuu. În America, 20% dintre preşedinți au fost asasinați. Nu este un număr prea mic. De ce nu vă țineți preşedinții în închisoare?". Magistrații americani i-au negat lui Osho dreptul de a fi eliberat pe cauțiune. Osho şi-a exprimat disponibilitatea de fi dus cu propriul avion, sub escorta poliției, în Oregon unde ar fi trebuit să fie instrumentat cazul. A fost însă refuzat, iar ceea ce ar fi trebuit să fie o călătorie banală, de cel mult 5-6 ore, s-a transformat într-o peregrinare de 12 zile, timp în care Osho a trecut prin 6 închisori americane.

Prin închisorile americane...

După primele trei zile de închisoare, şeriful a venit să îl vadă pe Osho, întrucât cei cu care era închis în aceeaşi celulă îi deveniseră discipoli. Lor li se alăturaseră medicul şi asistentele medicale din spitalul închisorii şi în final chiar şi şeriful îşi aduce soţia şi copiii să îl cunoască pe Osho. Întrucât celula în care fusese închis era prea mică pentru atâta lume care dorea să vorbească cu el şi să petreacă cât mai mult timp în compania lui, doctorița închisorii a cerut ca el să fie mutat cu totul în cabinetul ei. Unuia dintre avocaţii care au venit să-l viziteze şi care a rămas uimit de cât de mare impact a avut Osho asupra oamenilor de acolo, Osho i-a spus:„Nu am mai avut de multă vreme timp să mă odihnesc atât, toată lumea are grijă de mine. Şi toţi sunt preocupaţi de un singur lucru: când voi fi eliberat şi mă voi întoarce în comunitate, toţi vor să vină să petreacă acolo măcar câteva zile". I-au adus chiar fotografii decupate din ziare pentru a le da autografe spunându-i: "asta ne va aminti că ai fost aici timp de 3 zile. În aceste zile, locul acesta nu a mai fost o închisoare".
Într-adevăr venirea lui Osho a făcut ca până seara la închisoare să sune atâtea telefoane şi să sosească atâtea telegrame, încât a fost nevoie să se aducă mai mulţi operatori care să se ocupe de ele. Unul din gardieni i-a spus lui Osho: "Am avut în această închisoare persoane foarte importante: miniştrii, candidaţi la preşedinţie, dar nu am mai văzut până acum aşa ceva. Poţi fi sigur că acum nu au cum să îţi facă ceva, toată lumea e cu ochii pe tine. Pot să te hărţuiască, dar nu-ţi pot face nici un rău, nu îşi asumă riscul ăsta". I s-au trimis atât de multe flori, încât nu mai exista loc pentru ele şi atunci el a cerut ca florile să fie împărţite şcolilor şi universităţilor din oraş, astfel că în ziua când a fost dus sub escortă spre aeroport, străzile erau pline de tineri care aruncau flori spre maşina sa. Osho a reuşit să realizeze un lucru nemaiîntâlnit până atunci, a organizat chiar o conferinţă de presă din închisoare.

Cazul OSHO - episodul 3

SUA contra Bhagwan Sri Rajneesh. Închis sub un nume fals, Osho este otrăvit în închisoarea din Oklahoma

Simptomele indicau clar otrăvirea şi numeroşi specialişti au spus că este vorba de talium sau iradiere cu plutoniu. Iată ce scrie Osho despre otrăvirea lui de către autorităţile americane.

„În Oklahoma, suspiciunile mele au devenit certitudini, pentru că am aterizat în mijlocul nopţii pe un aeroport pustiu şi şeriful în persoană era acolo ca să mă ia în primire, chiar el a condus maşina şi cum stăteam chiar în spatele lui, am putut auzi foarte clar ceea ce i-a şoptit la ureche cel care m-a dat în primire: *Tipul ăsta este cunoscut în întreaga lume şi toată mass-media mondială e cu ochii pe el, aşa că nu face nimic direct. Fii foarte atent!* Am început să mă gândesc care este intenţia lor? Ce vor să facă indirect? Când am ajuns în închisoare, mi-a devenit clar. Şeriful mi-a cerut să nu completez formularul de intrare în închisoare cu numele meu. Ar fi trebuit să scriu în loc David Washington. L-am întrebat în baza cărei legi sau constituţii îmi cere să fac un lucru atât de prostesc. Refuz pentru că nu sunt David Washington. A insistat şi a spus: *Dacă nu semnezi cu numele pe care ţi l-am spus, îţi vei petrece noaptea pe această banchetă rece de fier*. I-am spus atunci "Eşti un om rezonabil, bine educat, nu-ţi dai seama ce lucru prostesc îmi ceri să fac? " Mi-a răspuns*: Nu-mi cere să-ţi răspund, pur şi simplu îndeplinesc ordinele primite de sus, iar de sus însemna în mod cert Casa Albă, Ronald Reagan*. Eram obosit după atâtea drumuri şi i-am spus: "Hai să facem un compromis, completezi tu numele David Washington sau ce alt nume vrei, iar eu semnez." El a completat formularul cu numele David Washington iar eu am semnat cu semnătura mea în hindi. *Ce ai scris acolo? Trebuie să scrii David Washington,* a spus el. "Asta îţi va aminti că

indiferent cei vei încerca să faci direct sau indirect vei fi prins. E scrisul tău şi apoi semnătura mea, care e cunoscută în întreaga lume şi poate fi recunoscută fără nici o mare dificultate. Întreaga ta conspiraţie a eşuat." Ideea era că dacă completam David Washington şi semnam tot aşa, puteam fi ucis, otrăvit, împuşcat şi nu ar fi fost nici o dovadă că eu am trecut vreodată pe acolo. Fusesem adus pe uşa din spate a aeroportului, intrasem în închisoare tot pe uşa din spate, în mijlocul nopţii astfel încât nimeni să nu-şi dea seama de prezenţa mea şi doar şeriful a fost prezent, nimeni altcineva. M-a dus în celulă şi mi-a spus să iau una din saltele foarte murdare, plină de zdrenţe (şeriful nu a atins acea saltea). I-am spus "Nu sunt prizonier. Ar trebui să te comporţi mai uman. Am nevoie de o pătură şi o pernă". A refuzat simplu: " Nici o pătură, nici o pernă. Asta e tot ce primeşti". A încuiat uşa celulei aceleia murdare şi mici şi a plecat. Încă şi mai bizar a fost că dimineaţa devreme, la ora 5, a deschis uşa şi parcă era un alt om. Nu-mi venea să cred ochilor, adusese o saltea nouă, o pătură, o pernă. I-am spus: "Azi noapte te-ai comportat atât de primitiv, cum de-ai devenit brusc atât de civilizat?". Mi-a oferit micul dejun la ora aceea atât de matinală, în nici o altă închisoare nu se procedase aşa. I-am spus: "E mult prea devreme, de ce-mi dai atâta atenţie?" Mi-a răspuns: *Mănâncă repede că în 5 minute trebuie să plecăm spre aeroport*. L-am întrebat: "Atunci de ce mi-ai mai adus saltea, pătură şi pernă?" (s-a dovedit ulterior că prima saltea era iradiată cu plutoniu). Nu a spus nimic şi a ieşit închizând uşa. Micul dejun nu era cine ştie ce, 2 felii de pâine înmuiate într-un fel de sos: nu mi-am dat seama ce era, nu avea nici un gust, nici un miros. Dr. Amrito crede că am fost otrăvit. Poate m-au otrăvit în toate cele 6 închisori, ăsta a fost scopul pentru care n-au vrut să mă elibereze pe cauţiune şi pentru care am petrecut 12 zile într-o călătorie care ar fi trebuit să dureze în mod normal 6 ore. O otrăvire lentă, care nu m-ar fi omorât imediat, dar care pe termen lung m-ar fi slăbit.

După cele 12 zile petrecute în închisorile americane n-am mai putut dormi. Au început să se petreacă tot felul de lucruri în corpul meu care înainte nu aveau loc: mi-a dispărut pofta de mâncare, mâncarea pare să nu mai aibă nici un gust, am o senzaţie neplăcută în stomac, greaţă, îmi vine să vomit, nu-mi mai e sete şi simt o stare de dezrădăcinare groaznică. Pare că este ceva afectat şi la sistemul nervos. Simt furnicături în tot corpul, în mod special în mâini, iar pleoapele mi se zbat. Când am intrat în închisoare, aveam 75 kg, astăzi am doar 65, fără să fi modificat ceva în regimul alimentar, pierd în greutate fără nici un motiv. Şi există şi o stare de slăbiciune permanentă, iar acum 3 luni osul mâinii drepte a început să mă doară tare. Toate acestea sunt simptome ale acţiunii anumitor otrăvuri. Mi-a căzut părul, mi-a slăbit vederea, barba mi-a albit de parcă aş fi îmbătrânit cu 20 de ani."

S.U.A. contra Bhagwan Shree Rajneesh. Acuzaţiile? Încălcarea legilor emigrării şi aranjarea unor căsătorii false!

„Pentru că nu aveau nicio dovadă împotriva mea (nu comisesem nici o crimă) dar trebuiau să justifice arestarea mea, mi-au şantajat avocaţii. Avocaţii Statelor Unite le-au spus: "Dacă ţineţi la viaţa lui Bhagwan, e mai bine să nu mergeţi la proces, pentru că ştiţi şi voi, aşa cum ştim şi noi, că nu a făcut nimic şi că toate cele 34 de acuzaţii din dosar sunt false. Dar în nici un caz guvernul american nu doreşte să fie înfrânt în faţa curţii de un singur individ". Au numit acest caz „SUA contra Bhagwan Shree Rajneesh". Cea mai mare naţiune din lume, cea mai mare putere din istorie, bineînţeles că nu dorea să fie înfrântă de un singur individ lipsit de putere. Avocaţii au venit la mine cu lacrimi în ochi. Au spus: "Noi suntem aici să te apărăm dar se pare că este imposibil. Nu ne putem asuma riscul de a veni la proces, pentru că ne-au spus direct că viaţa ta ar fi în pericol. Astfel că am căzut de acord pentru binele tău să acceptăm două acuzaţii minore pentru a-i da guvernului american satisfacţia victoriei, astfel încât, tot ce vor putea face este să te deporteze".

Toate acestea s-au petrecut cu 10 minute înainte de începerea procesului la Curtea Federală. Judecătorul Leavy m-a întrebat doar despre cele două acuzaţii care fuseseră alese de avocaţi.

Este ciudat că din cele 34 de acuzații, judecătorul Leavy m-a întrebat imediat doar de acestea două, fără să le verifice şi pe celelalte: "Eşti sau nu vinovat de aceste două crime?" Era clar că şi judecătorul făcea parte din conspirație. Dar am şi eu nebunia mea. Am spus "Sunt" şi atât. Avocatul meu, care stătea lângă mine, Jack Ransom a continuat: "Vinovat". Astfel că s-a înregistrat acest lucru ca şi cum ar fi fost o propoziție completă: "Sunt vinovat". Iar eu nu spusesem asta. M-aş fi lăsat crucificat mai degrabă decât să accept o acuzație falsă. După ce am ieşit din sală, Jack Ransom mi-a spus: "Ai creat o situație neplăcută. Din fericire, judecătorul Leavy nu a notat-o" . În finalul procesului, avocatul SUA a concluzionat într-un mod penibil: "Nu am fost capabil să aduc dovezi împotriva lui, dar nici partea adversă nu a fost capabilă să dovedească altceva". Situația este de-a dreptul ridicolă, întrucât nu un nevinovat trebuia să îşi dovedească nevinovăția, ci guvernul care îl arestase pe nedrept trebuia să aducă dovezi în sprijinul acuzațiilor care să justifice arestarea. Contrar uzanțelor, sentința a fost pronunțată imediat şi era evident că acest lucru nu era posibil decât dacă era pregătită dinainte. Osho era amendat cu 400.000 de dolari, sumă care i-a şocat şi pe avocați, dat fiind faptul că delictele erau minore. În plus, era deportat din America şi nu avea dreptul să revină în următorii 5 ani, iar dacă ar fi încercat, l-ar fi aşteptat 10 ani de închisoare. I s-a cerut să-şi ia lucrurile imediat. Avionul îl aştepta la aeroport. A trebuit să părăsească America rapid, aşa că nu a putut face apel la o Curte mai înaltă.
Pentru a-şi lua lucrurile, Osho e dus la închisoarea Portland: "M-au dus într-o cameră goală, în care erau doar câteva scaune. Mai erau şi alte birouri dar nu era nimeni în ele. L-am întrebat pe cel care mă adusese în închisoare care e motivul pentru care camera e goală?. A spus *Nu ştiu*, dar l-am privit în ochi şi am văzut că ştie. Şi când am fost dus înăuntru, era cineva în cameră care a ieşit imediat. Mi s-a spus să stau pe un anumit scaun. Şi acest lucru era ciudat, pentru că erau mai multe scaune în încăpere. Puteam să aleg eu unul. Dar mi-a indicat pe care să mă aşez. Mi-a spus: *Trebuie să plec, să obțin semnătura şefului meu, va trebui să aştepți vreo 10-15 minute.* Am aflat mai târziu că nu era nevoie de nicio semnătură a niciunui şef. Am putut vedea cu ochii mei pe formularul pe care îl avea în mână, aşa că l-am întrebat: Unde este semnătura şefului tău? *Nu e nevoie de ea. E nevoie doar de semnătura mea că mi-am primit hainele. Nici un şef nu trebuie să semneze asta*. Era atât de nervos că transpirase tot în acea încăpere cu aer condiționat. Şi, pentru că ținea hârtia în mână, formularul tremura. Când am ajuns la aeroport, am auzit că la televizor se anunțase că sub acel scaun pe care aşteptasem 15 minute se afla o bombă. Poate că era un alt aranjament. În cazul în care eu aş fi cerut recurs sau aş fi negat cele două acuzații, bomba ar fi explodat. Iată de ce camera era goală. Şi iată de ce chiar şi omul din încăpere, care trebuia să-mi dea hainele a dispărut sub pretextul acelei semnături. Dar pentru că am acceptat o vină falsă şi m-am lăsat amendat şi deportat, bomba nu a mai explodat".

De ce 21 de țări îl expulzează?

Osho se întoarce în India dar, deoarece guvernul indian încearcă să îl izoleze, anulând vizele acordate celor ce vor să-l viziteze pleacă la Katmandu. Foarte rapid guvernul nepalez refuză şi el vizele pentru cei care-l vizitau. Părăseşte şi Nepalul şi începe un adevărat tur al lumii. Prima destinație este Grecia unde, deşi i se acordă o viză de 30 de zile, după doar 18 poliția grecească intră cu forța în locuința sa, îl arestează şi îl expulzează. Ziarele greceşti relatează despre presiuni din partea guvernului şi **bisericii,** care au determinat această intervenție. În următoarele două săptămâni, vizitează sau cere permisiunea de a vizita alte 17 țări din Europa, America de Sud şi de Nord. Toate îi refuză viza, sau i-o revocă imediat după sosire. Oriunde ar fi aterizat, avionul său era urmat de un alt avion care avea la bord oficiali ai SUA, dotați cu o valiză plină de dosare şi articole din presă ce îl prezentau pe Osho ca pe un criminal de talie grea, de care orice stat ar fi mai bine să scape cât mai repede. Italia, Germania, Anglia, Olanda, Elveția şi Grecia au fost țări închise oficial. La Stockholm, aterizarea a fost respinsă

de poliţişti înarmaţi. Se îndreaptă în 1986 spre Uruguay, ţară care anunţase că într-o conferinţă de presă oficială va afirma în mod public că îi acordă drept de rezidenţă permanentă. Cu o noapte înainte ca această conferinţă de presă să aibă loc, preşedintele Sanguinetti primeşte însă un telefon de la Washington prin care este anunţat că, dacă îi va acorda rezidenţă lui Osho, cele 6 bilioane de dolari reprezentând datoria pe care Uruguay-ul o are faţă de SUA vor fi cerute imediat înapoi şi nu vor mai fi acordate nici un fel de credite ulterioare. Malcolm Wilkey, ambasadorul S.U.A. în Uruguay îi prezintă preşedintelui un raport al C.I.A. în care se afirma: "Bhagwan Shree Rajneesh este un om foarte inteligent. Este foarte periculos. Este un anarhist. Are puterea de a transforma minţile oamenilor". Preşedintele nu are încotro şi este nevoit să îi ceară să părăsească ţara. În următoarele luni este alungat şi din Jamaica şi Portugalia. În Parlamentul European de la Strasbourg a fost introdusă o moţiune de către 12 membri directori care cereau „cooperare europeană pentru a se asigura că liderului Bhagawan nu îi este permis să intre în nici unul din statele membre ale Comunităţii. Parlamentul se aşteaptă de la aceste state să ia măsuri în sistemele lor legislative pentru a preveni stabilirea rezidenţei lui Osho pe teritoriul lor”. Deşi moţiunea nu a fost aprobată oficial, comportamentul statelor respective dovedeşte că ea a fost respectată. În 1986, Osho se întoarce la Mumbay, în India unde rămâne până la sfârşitul vieţii (1990) continuând să ţină conferinţe şi meditaţii colective.

= = = =